

روزگار تاریکی پر نور است

درس اول:

نور نجات

هدف: من ایمان دارم نور خدا باعث نجات من می‌شود.

رده سنی: ۹ - ۱۲ سال

آیه حفظی: یوحنا ۱ : ۵

این نور در تاریکی می‌درخشد و تاریکی آن را درنیافت

سخنی با مربی:

- مربی عزیز کودکان در این درس می آموزند که:
- من می توانم یاد بگیرم در زمان های سخت به خدا اعتماد کنم
- و در هر شرایط از خدا کمک بگیرم.

آمادگی برای ورود به داستان: (۱۵ دقیقه)

کودکان به صورت دایره وار بنشینند یا بایستند. مربی یک شمع در دست می گیرد و می گوید: این نور، نشانه‌ی حضور خدا است. مربی نور را به نفر بعدی می دهد و می گوید: در هر شرایطی، خدا با توست. کودکان به نوبت شمع را در دست می گیرند و با هدایت مربی تکرار می کنند:

حتی وقتی سخت است، خدا با من است.
حتی وقتی ناراحتم، خدا با من است. و ...

این کار ادامه پیدا می کند تا نور به همه برسد. دور دوم سرعت را بیشتر کنید اما این بار هر کودک یک جمله امیدبخش بگوید:

خدا من را دوست دارد.

- من تنها نیستم.
- خدا کمکم می کند.
- خدا نور من است.
- خدا نجات من است.
- خدا با من است.
- من فرزند خدا هستم.

هدف از انجام این بازی:

کمک به کودکان برای تجربه‌ی عملی حضور خدا، تقویت امید و یادگیری اعتماد به خدا حتی در زمان های سخت.

ورود به دنیای کتاب مقدس: (۲۰ دقیقه)

امروز می خواهیم درباره‌ی مردی در کتاب مقدس یاد بگیریم که اسمش ایوب بود، ایوب خیلی خدا را دوست داشت، او خانواده‌ی خوبی داشت، سالم بود و زندگی آرامی داشت، روزهای خوبی را می گذراند و شکرگزار خدا بود.

اما مثل زندگی همه‌ی ما، یک روزهایی هم برای ایوب سخت شد، او چیزهای مهمی را از دست داد، ناراحت شد، خسته شد و دلش می خواست گریه کند. حتی از خدا پرسید: خدایا چرا این اتفاق برای من افتاد؟ این خیلی مهم است که ما بدانیم: ناراحت بودن، گریه کردن و سوال داشتن چیز بدی نیست، این یعنی ما احساساتمان را خیلی راحت به خدا می گوئیم و خدا دل ما را می فهمد. یک چیز خیلی مهم در زندگی ایوب بود، ایوب به خدا اعتماد داشت.

ایوب کم کم یاد گرفت در روزهای سخت هم به خدا اعتماد کند. اعتماد کردن به خدا ناگهانی اتفاق

نمی‌افتد. یعنی مثل یک دگمه نیست که آن را بزنی یک دفعه روشن و فعال شود بلکه با تمرین و به مرور زمان اتفاق می‌افتد. مثلا وقتی ما وارد یک محیط جدید می‌شویم سریع به همه اعتماد نمی‌کنیم و دوست نمی‌شویم، ما کم‌کم با صحبت کردن و وقت گذاشتن با دیگران با آنها دوست می‌شویم و به آنها اعتماد می‌کنیم رابطه ما با خدا هم اینگونه است. به نظر شما ما چگونه یاد می‌گیریم به خدا اعتماد کنیم؟

مربی عزیز از کودکان بخواهید مشارکت و گفتگو کنند.

ما می‌توانیم هر روز دعا کنیم کتاب مقدس بخوانیم و به یاد داشته باشیم خدا هر لحظه کنار ماست اینطور به خدا بیشتر نزدیک می‌شویم و اعتمادمان بیشتر شود. در کتاب مقدس می‌خوانیم: چیزهای ژرف را از میان تاریکی آشکار می‌سازد و تاریکی غلیظ را به روشنایی بیرون می‌آورد. ایوب ۱۲:۲۲

در کتاب مقدس نور نشانه‌ی حضور و هدایت خداست. حتی وقتی در زندگی ما تاریکی می‌آید، مثل ناراحتی، نگرانی، تنهایی، دل‌تنگی و غصه. اما ایمان می‌تواند به ما کمک کند حتی در ناراحتی امید خود را از دست ندهیم. وقتی دعا می‌کنم یا درباره‌ی مشکلم فکر می‌کنم می‌توانم از ایمانم نیرو بگیرم و تصمیم بهتری بگیرم. باور به حضور خدا می‌تواند باعث شود احساس تنهایی کمتری داشته باشم. ایمان به خدا باعث می‌شود آرام شوم و بهتر فکر کنم. همان‌طور که نور دیدن را آسان‌تر می‌کند، ایمان هم می‌تواند به ما کمک کند در شرایط پیچیده مسیر درست را تشخیص دهیم. مسیحیان باور دارند خدا در سختی‌ها به آنها قدرت می‌دهد تا ادامه دهند. گاهی این کمک و نور از طریق آدم‌های اطراف ما به ما می‌رسد. از طریق والدین، دوست‌ها و مربی.

ایوب یاد گرفت که در زمان‌های سخت، به جای ناامید شدن، با خدا حرف بزند، فکر کند و صبر داشته باشد. ما هم می‌توانیم یاد بگیریم در زمان‌های سخت به خدا اعتماد کنیم و از او کمک بگیریم.

همه با هم می‌توانید این جمله را تکرار کنید:

حتی وقتی سخت است، می‌توانم فکر کنم، دعا کنم و امیدم را حفظ کنم. ایمان من می‌تواند راه من را روشن‌تر کند. خدا ما را می‌بیند، صدایمان را می‌شنود و خیلی دوستانه دارد.

گفتگو:

- وقتی ایوب ناراحت و غمگین بود، خدا چه کرد؟
- (خدا او را تنها نگذاشت و همیشه نزدیکش بود.)
- آیا ناراحت شدن و گریه کردن چیز بدی است؟
- (نه، ناراحت شدن طبیعی است و خدا دل ما را می‌فهمد و دوستانه دارد.)
- اعتماد کردن به خدا چگونه به وجود می‌آید؟
- (کم‌کم و با تمرین، دعا کردن و شناختن خدا یاد می‌گیریم اعتماد کنیم.)
- تاریکی در زندگی ما یعنی چه چیزهایی؟
- (ترس، نگرانی، غصه، تنهایی و ناراحتی.)
- نور خدا یعنی چه و به ما چه کمکی می‌کند؟
- (نور خدا یعنی محبت، امید و حضور او که به ما آرامش و شجاعت می‌دهد.)
- نور خدا گاهی از چه راه‌هایی به ما می‌رسد؟
- (از طریق پدر و مادر، دوست‌ها، معلم‌ها و کسانی که ما را دوست دارند.)

نتیجه‌گیری: (۵ دقیقه)

ما از زندگی ایوب یاد گرفتیم که همیشه به خدا اعتماد کنیم همان‌طور که نور دیدن را آسان‌تر می‌کند، ایمان هم می‌تواند به ما کمک کند در شرایط پیچیده مسیر درست را تشخیص دهیم و ما باور داریم در سختی‌ها خدا به ما قدرت می‌دهد، ما را تنها نمی‌گذارد و از ما مراقبت می‌کند.

کارگاه اجرایی: (۱۵ دقیقه)

کاردستی: چراغ امید

مربی عزیز پیش از شروع کلاس، وسایل زیر را آماده کنید:

کاغذ رنگی، قیچی، چسب، ماژیک، شمع باطری دار، یک دایره زرد کاغذی.

از کودکان بخواهید ابتدا یک فانوس یا لامپ بکشند سپس داخل فانوس یا لامپ بنویسند: خدا نور من است. بعد از نوشتن جمله، نور زرد را در وسط فانوس بچسبانند و بگویند این نور، نشان‌دهنده‌ی حضور خدا در دل ماست؛ نوری که هیچ‌وقت خاموش نمی‌شود، حتی وقتی شرایط سخت است.

در صورت تمایل، می‌توانند جمله پیشنهادی پشت کاردستی بنویسند:

نور خدا با من است و من را نجات می‌دهد.

به کودکان بگویند این کاردستی را در اتاقشان یا کنار تختشان بگذارند و هر وقت ناراحت، ترسیده یا دلگیر شدند، به چراغ نگاه کنند و به خودشان یادآوری کنند: خدا با من است. نور خدا راه من را روشن می‌کند. در پایان یادآوری کنید نور خدا می‌تواند دل‌مان را آرام کند و ما را از سختی‌ها عبور دهد.

دعا و پرستش:

مربی عزیز با توجه به هدف درس امروز زمانی را با کودکان به دعا و پرستش اختصاص دهید.

آیه حفظی:

این نور در تاریکی می‌درخشد و تاریکی آن را درنیافت.

یوحنا ۱: ۵